

Kőríz Imre

MŰVÉSZEK

A költők nem koncerteznek.

Még csak nem is keringőzhetnek
egyedül a dolgozószobájukban,
kinyúlt kardigánban és pamutnadrágban,
és ezt még kevésbé írhatják meg
anélkül, hogy hülyét csinálnának magukból.

A zenészeknek egy jó billentésért
nem kell eladniuk az anyjukat, a szerelmüket.

Van, akinek a szemében
nem is számít művésznak
csak az, aki bőrkötényben önt forró fémeket,
vagy legalább munka közben
összekeni magát.

De azt csak mi tudjuk megkérdezni,
hogy Glenn Gould dünnögésének is
zenévé kellett volna-e válnia,
vagy már annyi volt ott a zene,
hogy az orrán is az jött.

Vagy leírni, hogy Van Gogh utolsó palettáján
a színek ugyanazok, mint a vásznon,
csak az ecsetvonások végzetesebbek,
a téma kidolgozása vadabb.

Látó, 2016/2.

Drubina Orsolya

VASÁRNAPI EBÉD

Nem akartam, hogy ennyi közöd legyen hozzám. Követem a kérdések mögötti válaszokat, míg beszélsz. Nyikorog a padló, fátyolos a hangod. Menedék vagy – mondom, mikor már alig látlak a tejfehér ködben és majdnem elejtem az emlékedet is. Szorosan fogom a szék karfáját, el akarom képzelni, hogy még nem mentél sehová. Hiszen még be kell számolnom neked az új kocsonyaötletemről. Mert tudod, én nem érzem magam mindenhol otthon, és nem tudom pontosan, hol kell élnem és halnom, de te biztosan érted mindezt, és csak azért sem akarsz a kozmikus magyarság böjtjéről mesélni nekem. Pedig az András napi kocsonyához például szükséges fél kiló sertésfűl, ugyanennyi sertésköröm, sertéscsülök és egy kevés sertésfarok is. Hallod? Ne menj még el. Igen, van egy nő. Gyűlöl. A szeme olyan szürke, mint az enyém. Fenyeget. Kocsonyásra rémülök tőle. Ha most felállok, megreccsen majd ez a köd is körülöttem. Nem zavar. Követem a válaszaid, amiket a kérdéseimre hallgatsz el, és ettől majdnem elejtem a csülköd, a farod, a tokád, a hangod. El fogsz menni valahová. Szorosan fogom a szék karfáját, de már felesleges rajta ülni, állni, ölni, halni. Inkább caplatok. Caplatok körbe-körbe a hátsó udvaron, és a falat rugdosom mezitláb, majd hasra vágódok a sárban. Az udvar (igazi magyar) diszkrét helyszín, kiválóan alkalmas mindenféle örülési jelenethez, kerti partyhoz vagy szalonnasütés-

hez. A miénk kb. 50 négyzetméter, ovális alakú. Kedvelt kivándorlási helye házi sertéseknek, de csak addig, amíg velük vagyok, és ők velem vannak. Utána mehetnek mind a levesbe.

Tiszatáj, 2016/2.

Csuszner Ferencz

HÚSVÉTI VÁRAKOZÁS

Fiatal férfi baktat behúzott nyakkal a nagycsütörtöki éjszakában. Unalmában a bérházak ablakait lesi. A magasföldszinti lakásokból – ha a szobát, konyhát épp nem takarja redőny vagy sötétítő – csak a plafon és a falak egy része látszik. Akit az unalom sarkall a nézelődésre, annak ennyi is elég – a férfi legalábbis így véli, és még véletlenül sem emelkedik lábujjhegyre, hogy néhány centivel mélyebbre pillanthasson a lakások rejtekébe. Nem akarja tudni mások titkait, s ha véletlenül – egy-egy csillár, ruhásszekrény tetejére állított régi rádió vagy megkopott esküvői kép láttán – neki is lódul a képzelete, nem szolgálna különösebb öröme, ha a kitalált lakásbelső, a kitalált lakók megegyeznének a valósakkal. Elég neki, hogy hiszi: amit épp elképzelt, akár lehetne is. Persze hiba lenne itt valami mély, az Isten, egyéb mindenható teremtmények vagy összeesküvés-elméletek által megkövetelhez hasonló mély hitre gondolni. A baktató alak leginkább olyasfajta ártatlansággal hisz saját elképzeléseiben, amilyennel a tervei felborulása okán, magából kikelve ordító férfinak képes már igencsak zsenge korától mondani a nő, hogy: jaj, hát én azt hittem..., és utána csak néz és néz, mintha ezzel rögtön okafogyottá válna a düh, a csalódottság, a percek óta harsogó ordítás vagy éppen az, ami. De most nem a nőkről van szó. Vagy mégis.

Egy bepárasodott ablak mögött árnyalak mozdul, s az ablak felső részén, ahol még nem szállta meg a benti gőz, előtűnik a piszkosfehér plafon, egy piros ajtós, fehér oldalú szekrény és néhány falra akasztott, festett cseréptányér. A férfi már képzelettel is, ahogy az üveg túloldalán egy korábban teltkarcsú, de az évek során jócskán elhízott, vagy az is lehet, hogy kórosan lefogyott nő gáztűzhelyen rotyogó edény fölé hajol. Leveszi a fedelet, fakanállal megkavarja a főzeléket, bólint, visszafedi az edényt, aztán a szomszéd gázrózsán készül levezből merít egy kanállal. Megfűjja, másik kezével kisimítja gőztől lucskos haját a homlokából, megkóstolja a levest. Ismét bólint. A készülő ételek szaga betölti a konyhát, be a lakást, s a férj jön is ki a szobából, hogy: mi a keserves hétszentség van már megint, s hogy mi az istenér' nem lehet egyszer a rohadt, kinkeserves életbe' időben befejezni a főzést, a mosást, a takarítást, és egyébként is, ebben a szagban még elaludni sem lehet, és még a másnapi munkaruhája sincs előkészítve, az asszonynak még azt is